

עיצרו! הוא אבי בני

החשוד
האנס הקשטטר (26), ה' תש"ד בגניבת סחורה ב' 400 אלף שילינג אוסטרית, שאת הסגרתו ביקשה ממשלת אוסטרית. בישראל, עבד הק' שטטר כפקיד, נסע במוסטאנג ובילה בבא' רים עם ידיים, שהטאירו מאות ל"י ללילה.

וביקשתי שיקחו אותי אל האנס. ידעתי איפה יש לו חדר.

הביאו אותי לשם, והוא היה באמת בבית. אבל לא לבד. היתה לו שם בחורה אחרת. הוא היה שיכור וגירש אותי החוצה באיום באקדח.

כמה ימים אחרי זה הוא הופיע אצלי, והתנצל. הוא אמר שדיה שיכור, ושהוא מתחרט, ושהוא רוצה אותי ואת הילד. הוא

הפרקלים
עורך הדין אהרון בני ימין, פרקליטה של דנה אשרף, טוען שעל בית המשפט הישראלי לדאוג לאינטרסים של הילד הישראלי דורון — לפני האינטרסים של אוסטריה.

קבע איתי פגישה ל-28 לאפריל, שנלך ל- משרד הפנים ונרשום את דורון בתור הבן שלו. שלושה ימים לפני שהיה צריך לבוא, עצרה אותו המשטרה.

האשה והילד
דינה אשרף, מגישת-באריס בת 25, הטוענת כי העצור הוא אבי בנה דורון (לידה בתמונה). תובעת שלא להסגיר אותו לאוסטריה, עד שלא יבטיח קיום נאות לבנו. "לוא היתה בשעתו לסובלן דינה שכזו" הגיב השבוע משפטן תל-אביבי מפורסם, "לא היה האישי מוטג'ר לידו שלטונות ארצות-הברית."

אותו משם, כי אמרו לי שרוצים למסור אותו לאימוץ. החורתי אותו אלי לדירה, לקחתי מטפלת, במחיר של 600 ל"י לחודש.

אני לא מתלוננת על הכסף. אני מרוויתה טוב, והצלחתי במשך השנים לשם כמה אלפים בצד. רק מה? הייתי לבד. האנס נעלם. ידעתי איך למצוא אותו, אבל לא רציתי לרדוף אחריו בכוח.

עד שבמקרה, יום אחד אני יושבת עם הילד ברוז — ופתאום נכנס האנס. הוא ניגש אלי והסתכל על הילד. ככה חזר אלי, וחזרנו להיות יחד. הוא היה מתגאה בפני כולם שדורון הוא הילד שלו.

מרות זאת, הוא עזב אותי שוב פעם. שוב פעם נשארתי לבד.

אחרי כמה זמן, פגשתי בחור אחר, גם אוסטרי, שעבד בתור מלצר במסעדה הסינית של מנדי. נהיית חברים, והוא הבטיח לי להתחתן איתי ולקחת אותי איתו בחזרה לבית שלו באוסטריה.

הוא ביקש ממני כסף להכין את הנסיעה, ואני נתתי לו 9,000 ל"י. הכסף נעלם, וגם הבחור.

היגשתי נגדו תלונה למשטרה, אבל את הכסף לא קיבלתי בחזרה. הייתי מיואשת. יום אחד ישבתי בקפה, וחברים הכניסו לי ל-סדי. לקפה. לא ידעתי מה איתי, בכיתי

תוכל ממשלת ישראל להסגיר את האנס. בקפה רוזל התל-אביבי, סיפרה השבוע דינה לכתב העולם הזה את סיפורה*
את האנס היכרתי לפני שנתיים בערך, במועדון לילה ששם עבדתי. הוא היה בא לבלות שם כל לילה עם חברים שלו. הם היו משאירים על השולחן 500-600 לירות כל פעם.

התיידדנו, והתחלנו לצאת. כשגיליתי שאני בהריון, ביקשתי ממנו כסף לעשות הפלה. האנס לא רצה לשמוע על זה. הוא אמר שהוא רוצה את הילד שלו. אמרתי לו שאני לא יכולה ללדת את הילד בלי להתחתן איתו. המשפחה שלי לא תראה את זה יפה. אז הוא שיכנע אותי שהוא יילך לקבל גט מאשתו, ויתחתן איתי.

אבל הוא דחה את זה כל פעם, עד שנהיה מאוחר מדי לעשות הפלה.

ביום שידדתי את דורון, האנס נעלם. נשארתי לבד, לא היה לי למי לפנות לעזרה. החזקתי את התינוק כמה חודשים בויצו ירושלים, עד שהייתי מוכרחה לקחת

מאחר שהיא אורחת קבועה של קפה זה, ובכער נהגה לבלות שם הרבה גם עם האנס, הזמינה דינה אחדים מהמלצרים, שיעידו בפני הכתב. אותם מלצרים שהיו מינה, אישרו בפני הכתב כי אכן נהג האנס להודות בגלוי שהילד הוא בנו שלו.

רם בולטים כמו צנון, כשהם עומדים ליד החומר האנושי הרגיל, המתגודד מדי יום ליד גדרות בית-המעצר של אבו-כביר, מחליף דרישות-שלום בצעקות עם הידידים בפנים. היא — יפהפייה, בעלת קומה בינונית וגוף נהדר, המובלט על-ידי מכני סיים הדוקים. פנים נאות, שיער שחור פזור, עיניים שחורות רושפות, ואיפור עדין אך מיקצועי, המבליט את יופיין עוד יותר. הוא — ילד בלונדי מקסים, בעל תסרוקת חיפושית, חיוך מלאכי ו' בגדי נסיך-אדום. אין עובר-ושב שאינו עוצר להתבונן בהם.

דינה אשרף בת ה-25 ובנה בן השנה ו' ארבעה חודשים, מגיעים כל יום במונית לגדרת-התיל של אבו-כביר. ברגע שהם יורדים מהמונית, מכריזים העומדים האחרים ליד הגדר, המכירים אותם כבר, בזעקת-אימים: "תקראו להאנס. לקראו להאנס."
קוראים להאנס. הוא קרב להלון, וצועק את שאלותיו לדינה. היא עונה את תשובותיה, מספרת לו מה שלום הילד, ונפרדת — עד למחרת.

האנס הקשטטר (26) הוא אורח אוסטרי שהגיע לישראל ב-1967, יחד עם אשתו כריסטין. הצעיר גבה-הקומה ו' יפה-התואר, הלבוש תמיד אלגנטית, השתקע בארץ כאורח ארעי, מצא עבודה, כפקיד טכני במשרד המטפל בפצועים מגרמניה.

גם אשתו מצאה עבודה באותו משרד. ב-25 לאפריל, נעצר האנס על-ידי משטרת תל-אביב. בפני שופט השלום יהודה טריי ביש ביקשה המשטרה הארכת מעצרו, גילתה כי נתקבלה מהאינטרפול בקשה לעוצרו, כהקדמה לבקשת-הסגרה ממשלת אוסטרית. הסיבה: האנס חשוד בגניבת מכשירי חשמל, ב-1962, בשווי של 400 אלף שילינג אוסטריים מהחברה בה עבד בתור פקיד טכני.

השופט נעתר לבקשה, מעצרו של האנס הוארך, ונראה היה כי ברגע שיגיעו מיס' מכי בקשת ההסגרה, יגורש הקשטטר לי אוסטריה.

א לא שאן נכנסה לתמונה דינה אשרף.

דינה (25) עלתה עם משפחתה ארצה מצפון אפריקה לפני תשע שנים. זמן מה היתה בקיבוץ, החליטה שזה לא בשבילה, עברה לתל-אביב, ומצאה מאז את פרנסתה כמגישה בבאריס ובמועדוני לילה, מסעדות ובתי-קפה שונים.

השבוע, התייצבה בפני בית-המשפט, תביעה לעכב את הליכי הסגרתו של האנס: "הוא האבא של הילד שלי", הצהירה. "אני נני מוכנה שהוא יעזוב את הארץ — מבלי לדאוג לי."

מבחינה משפטית, היה זה צעד מבריק — לפחות מבחינתו של האנס. אם יחליט השופט להיענות לבקשתה של דינה, לא

יוסי, אלי הוכברג, הרים קולו, קרא לש' מיניסטרס הוועמים: "הבה נצעד לחדר המ' נהל."

"בוא הנה תלמיד", קרא לעברו ד"ר יוגב. אלי נגש אליו בצעידתו, המנהל הסתער, תפסו בעורפו, סילטל אותו במרץ, חבט בו בחיבה. עד כדי כך בחיבה, שעל גופו של אלי נותרו סימנים פסיכולוגיים.

השעייה. ברגע זה נסתים יום בלומ' טל התלמידים ניכנסו לכיתות, קיימו סימ' פויונים סוערים בשאלה: "האם מותר ל' מנהל להרים יד על תלמיד?" תוצאת הסימ' פויונים היתה מפתיעה — ומיידית. אלי הוכברג ויוסי חזאי הוזמנו להדר המוכי' רות, שם נמסר להם שהושעו מבית-הספר. רק לאחר שהעד השמיניות פנה למנהל, הוחזרו השניים ללימודים.

הגיב על כל הפרשה המימית ד"ר יוגב: "איני מוכן להגיב. את ההתדיינות שלי עם התלמידים אני עורך בתחומי בית-הספר בלבד."

כן. השאלה היא רק — איך?

הם פתחו את היום בחלוקת ציונים ל' מורים. הפרס הגבוה ביותר ניתן לעימנואל ברנשטיין מורה לביולוגיה, שנבחר למורה הפופולארי. כן הקריאו מערכונים עוקצניים למדי לכבוד המורים שלא פסחו גם על מנהל הגימנסיה, ד"ר כרמי יוגב. לקראת יום בלומנטל, הוסכם שהשנה, שלא כמו בשנים קודמות, לא ישתמשו הש' מיניסטרס במים. בהמשך תוכנית היום, כי בודו השמיניסטים את ההסכם. אך בתום הטקס, החלו דווקא השביעיסטים להשתמש בדליי מים, על מנת לרענן את הנרדמים. אז הצטרפו גם השמיניסטים העליונים ל' חינגא הרטובה.

חידה פסיכולוגית. לאחר דקות מס' פר של פעילות רטובה, הופיע הד"ר יוגב, ניפץ את השמחה בדרישה מהתלמידים להת' כנס לכתות. דרישתו של ד"ר יוגב נגדה את תוכניתיהם של השמיניסטים לגבי יום בלומנטל. לפתע, הופיע בירה שמיניסט' בשם יוסי חזאי, כשבידו דלי מים. לפני שהספיק להבחין במנהל, הבחין הלה בו. ד"ר יוגב הזעיק אליו את חזאי, הפליק כמה מכות ידיות על עורפו. חברו של

הכרזו בפומבי: "אני לא מרשה שיעשו אצלי חשיש."

חינוך המנהל הפליק לשמיניסטים

אחת לשנה, בשליש השלישי, חוגגים בגימנסיה הרצליה בתל-אביב את יום בלו' מנטל. החוגגים הם תלמידי השמיניסטים. בעוד שבועות מסעים מסיימים את לימודי' הם, מתחילים לדגור לקראת בחינות הבגרות הקרבות והולכות.

ביום בלומנטל מאפשרים לשמיניסטים ש' רובם ככולם בילו את ארבע השנים האחרונות בין כותלי המוסד, להשתלט עליו, לנהל אותו במיטב כשרונם.

רק בלי מים. בשבוע שעבר, הגיעו השמיניסטים לגימנסיה ביום בלומנטל ב' תלבושות ססגוניות מסורפות, כולל פיזומות ופיאות נוכריות.

למרות שכתובתו הקבועה היא חיפה.

בהסתמך על הצהרתו של אביב, האמין אזולאי המזוקן, המנהל אורח חיים היפי, כי במדינה החדשה שורר חופש הפרט, מעל ומעבר למה ששרר במדינת ישראל. וחופש הפרט, כידוע, כולל גם את חופש עישון הסמים.

סכין בגב. השבוע, נחל אזולאי אכזבה עמוקה. בפלישה חסרת תקדים בין מדינות ידירותיות, התלבשו כוחות המשטרה של מדינת ישראל, מלחים כבלבים מאומנים, על אורחיה החופשיים של מדינת אביב, הפכו את מגוריהם, גילו את כל החשיש שהותבא במדינה-שלא-קמה.

אזולאי, וכן כמה צעירים וצעירות היפים, תיוררו כולם, נעצרו. לאחר שעות ספורות, שוחררו כל הזרים — ורק אזולאי, היש' ראלי הובא בפני שופט, שם הוארך מעצרו בעשרה ימים כחשוד בהחזקת מאה גרם חשיש. וכאילו לא די צער וכלימה היו לו במ' עצר זה, הוסיף ראש מדינתו החדש, אביב, חטא על פשע, נעץ סכין בגבו, כאשר